

LBRIS

We know
books

Colecția Roman

Lector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Colaboratori: Vladimir Șurubaru, Marian Ținică
Ilustrații: Vladimir Șurubaru
Coperta: Florin Afloarei, Vladimir Șurubaru (AI)

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

© Editura Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȘURUBARU, MIHAI

Aventurile detectivului Rafistol și ale doctorului Baipas /
Mihai Șurubaru. - București : Ideea Europeană, 2025
ISBN 978-630-333-150-8

821.135.1

Mihai Șurubaru

AVENTURILE DETECTIVULUI RAFISTOL ȘI ALE DOCTORULUI BAIPAS

Vol. II

București, 2025

— Chiar și dumneata, maestre Rafistol! Ești un munte de înțelepciune!

— Sigur că da, doctore. Ai avut vreodată îndoieli?

— O clipă m-am îndoit, dar pe atunci nu te cunoșteam.

— Da, dar valoarea și adevărul ies ca uleiul la suprafață. Dar gata cu filosofia. Propun și supun la vot o lungă hibernare profesională și apoi, cu forțe sporite, vom porni din nou la drum.

— Odihnă creatoare, domnule Rafistol!

***

CUPRINS

Nota autorului.....	5
Pădurea urlătoare.....	9
Vacile fără obraz.....	23
În căutarea lui Yeti.....	33
Geniul fără de mormânt.....	47
Jaf la Brukenthal.....	59
În căutarea Chivotului.....	75
Comoara dispărută.....	85
Coiful de la Coțofenești.....	93
Lancea destinului.....	101
Noaptea de Dragobete.....	113
S-a furat un ou!.....	125
Epilog.....	141

Noapte cu o „ploaie de stele”, ce constituia un tablou feeric, dădea un sentiment romantic care te îndemna la filosofie. Pe acoperișul blocului unde era biroul „Expertii”, cei doi detectivi priveau pe rând printr-un telescop de amatori, minunându-se de infinitul Căii Lactee.

— Doctore, tot privesc puzderia de stele și nu-i dau de cap. E incomensurabilă! sesiză, la concentrare maximă, detectivul Rafistol.

— Este Universul infinit, domnule Rafistol. Adică se tot întinde și se tot duce, de nu-l mai vezi nici cu ochii, nici cu telescopul.

— Infinit, infinit, dar trebuie să se sfârșească undeva, că și infinitul ăsta trebuie să aibă un sfârșit!

— Asta cam așa e, domnule detectiv. Dar până unde și până când, asta nu vom ști niciodată.

— Doctore, eu cred că se întinde nici mai mult, nici mai puțin decât îi permite gravitația. Că dacă nu era ea, nu eram nici noi.

— Domnule Rafistol, mă gândesc că centrul acestui Univers trebuie să fie el pe undeva.

— Doctore, eu cred că centrul este unde vrea el! Adică poate fi oriunde. Chiar și acolo unde nu te aștepti.

— Formidabil, domnule Rafistol! Abia acum îmi explic de ce lumina se curbează.

— Păi vezi, de câte ori lumina întâlnește o stea, o ocolește..., că doar nu s-o izbi de ea, că nu e proastă!

— Dacă s-ar ciocni, îți dai seama ce explozie uriașă ar fi! Ne-ar sparge timpanele și ne-ar exploda ceara din urechi.

— Doctore, nu la asta cuget eu, că nu se poate ca Dumnezeu să lase lucrurile de capul lor.

— Domnule Rafistol, dacă nu era Creatorul Demiurg, îți dai seama ce haos ar fi fost în Univers? Numai ciocniri și explozii fără sfârșit!

— Iartă-mă, doctore, dar nu le lăsa materia întunecată, care are și ea interesele ei!

— De ce oare o fi întunecată?

— Probabil că lumina nu a cuprins-o, dar nici ea nu a putut opri lumina clarificatoare.

— Doctore, multe mistere în Universul ăsta al nostru!

— Domnule Rafistol, cam câte planete or fi?

— Câți sori, atâtea planete! Fizicianul astronom Carl Sagan estima la 1 urmat de foarte multe zerouri, adică o mulțime pe care mintea omului nu o poate cuprinde.

— Domnule Rafistol, mă fulgeră un gând. Dacă fiecare planetă ar fi ca Pământul, ar avea o populație tot cam cât a noastră.

— Ei, îți dai seama domnule doctor, proporțional, cam câți criminali în serie se află în tot Universul? Oare sunt și atâția detectivi capabili ca noi?

— Domnule doctor, cred că nu putem lăsa lucrurile așa! Ar trebui să fondăm „Sindicatul Detectivilor Interplanetari”! Îți dai seama că ar fi cel mai mare sindicat din Cosmos?

— Domnule Rafistol, ai momente în care ești un vizionar mai mare ca Jules Verne sau Stephen Hawking!

— Domnule doctor, ce mă îngrijorează este că nu știu cui să adresăm cererea de constituire.

— Domnule Rafistol, cred că ne-am întins prea mult! Miliarde de miliarde de scrisori de cerere de constituire a sindicatului, ar însemna să tăiem toți copacii de pe pământ! Cine ne mai produce nouă oxigenul care întreține viața? Ar muri toată populația vie a planetei, asfixiată cu CO²!

— Doctore, ca să nu mai spunem că poștașului i-ar trebui miliarde de miliarde de kilometri de alergătură, cu viteza luminii, printre galaxii și roiuri de galaxii și ar muri pe drum de bătrânețe longevivă, chiar dacă ar fi criogenizat.

— Și, prin absurd, în cazul în care ar fi poștași de rezervă, până ar sosi răspunsul, Soarele s-ar stinge, iar populația Pământului ar fi de mult „oale și ulcele”, chiar dacă ar fi și de inox.

— Domnule Baipas, propun să lăsăm problema deschisă! Din cauza complexității ei, precum și a tehnicii, care nu ne permite încă o așa acțiune temerară, extinsă peste frontierele cunoscute nouă. Mai bine ne întoarcem în office, poate avem mesaje mai pământene.

Au pus telescopul în cutii și au revenit în office. Aici îi aștepta un vraf de scrisori introduse pe sub ușă.

— Domnule Rafistol, e clar că pământenii au nevoie de ajutorul nostru neprecupețit. Să vedem care este cea mai mare urgență. Cum să aflăm asta fără a le desface?

— Simplu, doctore! Simplu! Închizi ochii și dai o șansă hazardului.

Doctorul se conformă și „alese” aleatoriu un plic negru cu timbru cu cap de mort.

Când a deschis ochii, s-a speriat:

— Acesta este trimis de pirăți! Probabil că Henry Morgan, „Spaima Caraibelor”, ne solicită ajutorul.

— Nu mă miră, doctore, numai că noi nu suntem detectivi navali. Returnează-o cu mențiunea „Adresant necunoscut”!

— Acum încearcă și dumneata, domnule Rafistol.

Rafistol închise ochii și „trase” un plic galben.

— Țsta galben este de la asiatici, unde noi nu avem competențe. Trimite-l înapoi! Vom trage „la vedere”, pentru că hazardul lucrează împotriva noastră.

Ambii au căzut de acord asupra unui plic verde, în care un pădurar cerea ajutor urgent: „Domnilor detectivi de renume mondial, vă rog să mă ajutați, întrucât în Pădurea Verde, unde îmi desfășor activitatea neobosit, au loc crime inexplicabile. Noaptea, se aud urlete și vaiere. Ajutor! Ajutor! Ajutor!” Semnat Nea Ghindăraș, pădurar-șef calificat.

— Asta da! Este un caz misterios care-i de competența noastră de luptători neînfricați pentru sănătatea pădurilor.

— Da, domnule Rafistol, dar cu prudență pentru că pădurile sunt bântuite de spirite și sunt pline de tâlhari și bandiți.

În timp ce mergeau, planificau strategia de atacare a subiectului. Pe str. Magazinelor, un tânăr trecu în fugă pe lângă ei, atrăgându-le atenția.

— Doctore, cred că este un „Romeo local”. Frânghia o fi pentru escaladarea balconului unei „Juliete minore”,

supravegheată sever de părinți cu o bună pregătire politică.

— Domnule Rafistol, lasă frânghia și privește în jos: în fugă, a scăpat o hârtie împăturită. Poate ne dezvăluie ceva.

Ridică hârtia și o despături.

— Este harta unei păduri, domnule Baipas!

— Văd, domnule detectiv. Scrie deasupra „Pădurea urlătoare”.

— Doctore, uite și niște săgeți indicatoare și o roza-vânturilor! Uite, în centrul pădurii, un cerc galben ce pare a fi un luminiș!

— Domnule Rafistol, misterul se adâncește profund și ne cheamă în necunoscutul desigurilor de nepătruns!

— Cu asta ne ocupăm, doctore. Tocmai de aceea se face apel disperat la competențele noastre!

— Atunci să pregătim lanternele, toporișca și pușca de vânătoare cu două țevi. Miroase a aventură nocturnă!

Era o noapte cu lună, o lună mai mult pătrată decât rotundă, prevestitoare de lucruri neomenești.

În „Pădurea urlătoare”, cerul era agitat de călduri de ciori ce croncăneau înspăimântător. Noaptea era „feliată” de două lanterne puternice ce păreau fulgere. Toate viețuitoarele pădurii, exceptând licuricii, s-au ascuns prin desigurii. Din când în când, se auzea vocea puternică a lui Rafistol:

— Stai că trag! Degeaba te ascunzi, bestie!

Baipas acompania și el:

— Te văd! Te văd! Dă-te prins!

Ecoul, lovindu-se de copacii seculari, agitând frunzele, răspundea:

— Priiii...ns!...Ns...! Sss!!!...Ss...S!!!

— Doctore, aud sâsâit de viperă pufăitoare! Pregătește toporișca! Șarpele, și fără cap, trăiește și pufăie până se „crapă de ziuă”.

— Domnule Rafistol, dacă e viperă, o decapităm! Dar dacă este balaur cu șapte capete? Și toate se regenerează?

— Imposibil! Numai la rămă și la șopârlă are loc regenerarea!

— Doctore, știi care este diferența între rămă și porc?

— Evident că nu! Ori este o aberație, ori este o glumă cu caracter de haz...

— Doctore, te-am prins cu garda jos. „Porcul rămă, dar râma nu porc”!

— Știam, domnule detectiv, dar am făcut pe prostul ca să îți fac o bucurie.

— Pe bezna asta, când primejdia stă la pândă, zău de-mi vine a râde.

— Domnule Rafistol, nici mie nu-mi vine a râde, dar tot vă spun și eu una tare: Știi cum se prinde un crocodil cu mâna goală? Bineînțeles că nu știți! Fiți atent! Când crocodilul cască gura mare, îi bagi mâna iute-n gură până la umăr și-l întorci pe dos.

— Suficient, doctore Baipas! Noaptea, în pădure, creierul fabrică monștri.

Deodată, doctorul Baipas dispăre în ceața ce se ridică până la piept. Strigătele lui se auzeau, dar el nu se vedea. În zadar îl striga Rafistol, doctorul nu se vedea și nu se auzea! Brusc doctorul apăru cu frunze pe cap